

Postanowienie

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 22 sierpnia 2018 r.

VII SA/Wa 1509/17

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący:

Sędziowie WSA:

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2018 r. na posiedzeniu niejawnym wniosku A. F. o dokonanie wykładni wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 marca 2018 r. w sprawie ze skarg P. W. i A. F. (syna A.) na decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia (...) maja 2017 r. znak (...) w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji postanawia odmówić dokonania wykładni wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 marca 2018 r. w sprawie o sygn. akt VII SA/Wa 1509/17.

Uzasadnienie faktyczne

Wyrokiem z dnia 29 marca 2018 r., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargi P. W. i A. F. (syna A.) na decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia (...) maja 2017 r., znak (...) w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji.

Pismem z dnia (...) lipca 2018 r. A. F. wystąpił o sporządzenie wykładni wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 marca 2018 r., poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości, które pojawiły się w ww. wyroku.

W treści wniosku zostało wskazane między innymi, że "wyrok jest bardzo lakoniczny w swej treści, zatem trudno merytorycznie się do niego odnieść, bowiem nie do przyjęcia jest dla mnie fakt, aby nie została

wyeliminowana z obrotu prawnego decyzja des Generalgouvernements - Hauptabteilung Innere Verwaltung) wzywająca do nienawiści rasowej na terenie Miasta (...) (antysemityzmu) celem prześladowania obywateli polskich pochodzenia żydowskiego, czego skutkiem będzie zaprzestanie kontynuowania celów nazistowskiego okupanta na terenie Miasta (...) z lat 1939-1945".

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 158 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 z późn. zm.) sąd, który wydał wyrok, rozstrzyga postanowieniem wątpliwości co do jego treści, a postanowienie w tym przedmiocie sąd może wydać na posiedzeniu niejawnym.

W doktrynie, jak i w orzecznictwie sądów administracyjnych, utrwalony jest pogląd, że za pomocą instytucji wykładni wyroku nie rozstrzyga się o wszystkich wątpliwościach, jakie strona powzięła wobec treści wyroku, ale muszą to być wątpliwości związane z niejasnym rozstrzygnięciem, zakresem powagi rzeczy osądzonej lub wykonalnością wyroku (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 kwietnia 2014 r. sygn. akt II OZ 337/14, LEX nr 1 461 923, postanowienie NSA z dnia 5 grudnia 2012 r. sygn. akt I GSK 148/10, postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 listopada 2012 r. sygn. akt I FSK 1656/10, postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 października 2012 r., sygn. akt I OSK 2000/11, LEX nr 1 269 638). Przedmiotem wykładni może być zarówno sentencja orzeczenia jak i jego uzasadnienie, zaś potrzeba jej dokonania zachodzi w sytuacji, gdy treść orzeczenia jest sformułowana w sposób niejasny, a wykładnia ma na celu wyjaśnienie wątpliwości, jakie mogą powstać przy wykonywaniu orzeczenia, bądź też co do innych jego skutków, np. zakresu powagi rzeczy osądzonej (por. postanowienie NSA z dnia 26 lipca 2001 r., sygn. akt II SAB 57/98, z dnia 29 czerwca 2007 r., sygn. akt II FZ 294/07, z dnia 2 października 2012 r., sygn. akt I OSK 2000/11 LEX nr 1269638, z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt II GSK 1121/11, LEX nr 1145479, z dnia 9 grudnia 2011 r., sygn. akt I OZ 1018/11 LEX nr 1149513). W doktrynie podkreśla się także, iż przy użyciu tej instytucji niedopuszczalne jest żądanie usunięcia merytorycznych błędów orzeczenia. Wykładnia bowiem nie może prowadzić do nowego rozstrzygnięcia lub uzupełnienia poprzedniego rozstrzygnięcia w zakresie argumentacji faktycznej lub prawnej (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 23/08, z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt II OZ 22/15 LEX nr 1628848). Ponadto przedmiotem wykładni wyroku mogą być jedynie rzeczywiste wątpliwości co do istoty rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia, a nie udzielanie odpowiedzi na kreowane przez stronę pytania (postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lutego 2014 r. sygn. akt II GZ 24/14, LEX nr 1 450 789, czy postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lutego 2012 r. sygn. akt I OZ 78/12, LEX nr 1 115 980). Jednocześnie wniosek o wykładnię nie może zmierzać do wyjaśnienia zawartych w uzasadnieniu orzeczenia wyrażeń prawniczych i znaczenia słów, ani do polemiki ze stanowiskiem sądu

orzekającego w sprawie i wskazaniami co do dalszego postępowania (por. postanowienie NSA z dnia 23 czerwca 2003 r., sygn. akt I SA/Łd 1517/02, postanowienie NSA z dnia 30 stycznia 2015 r. sygn. akt I OZ 66/15, postanowienie NSA z dnia 11 września 2012 r. sygn. akt I OSK 698/11).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że wniosek o wykładnię orzeczenia nie jest zasadny. Przede wszystkim sentencja wyroku z dnia 29 marca 2018 r. nie nasuwa żadnych wątpliwości, rozstrzygnięcie jest bowiem jednoznaczne - Sąd skargi oddalił. Treść uzasadnienia również nie nasuwa żadnych wątpliwości. Z uzasadnieni wynika, że M. W. i M. W. posiadają interes prawny w kwestionowaniu decyzji Starosty (...) z dnia (...) lutego 2012 r., natomiast pozostali wnioskodawcy tj. A. F. (syn E.) B. J., A. F. (syn A.), P. W., Pani M. M., M. K. nie posiadają interesu prawnego w kwestionowaniu decyzji o pozwoleniu na budowę, gdyż ich działki nie znajdują się w obszarze oddziaływania spornej inwestycji. Skoro organ wojewódzki odmówił przymiotu strony także M. i M. W. - to naruszył przepis art. 7, 77 k.p.a. oraz art. 28 k.p.a. w zw. z art. 28 ust. 2 i art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego.

Tak sytuacja powodowała, że stosownie do art. 138 § 2 k.p.a., organ odwoławczy musiał uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, co też uczynił i tym samym kontrolowana przez sąd decyzja nie narusza prawa, a skargi podlegają oddaleniu.

Należy jeszcze raz podkreślić, że instytucja wykładni orzeczenia, przewidziana w art. 158 p.p.s.a., służy wyłącznie rozstrzyganiu wątpliwości co do treści orzeczeń sądów administracyjnych, nie służy natomiast do polemiki z twierdzeniami skarżącego.

Z tego też względu, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie 158 p.p.s.a. orzekł, jak w sentencji postanowienia.